KALYON
KÜLTÜR

Sabırla Bekleyen Büyülü Şeyler

KALYON
KÜLTÜR

Sanatçılar / Artists

· Ahmet Duru · Ali İbrahim Öcal · Ayşe Gül Süter ·
· Dikine Ongoing Project (Barbaros Kayan & Umut Sevgül) ·
· Melis Buyruk · Sadık Arı ·

Küratör / Curator: Sezgi Abalı - Sergi Koordinatörü / Exhibition Coordinator: Bahar Güneş

Meşrutiyet Mh. Rumeli Cd. Taş Konak | Şişli - İstanbul

kalyonkultur

Medya İşbirliği / Media Partner

ARTFUL LIVING × ARTFUL LIVING COM.TR

kalyonkultur.org

Evren duyularımızın keskinleşmesini sabırla bekleyen büyülü şeylerle doludur.*

Ormanlardaki ağaçların ilk sürgünlerini vermesi, tomurcukların patlaması, kelebeklerin yumurtlaması, kuşların göç dönemlerini ve rotalarını belirlemesi, böceklerin yumurtalarından çıkarak yavru kuşların karınlarını doyurmalarına yardımcı olması gibi doğada gerçekleşen olayların hepsi belirli bir zaman döngüsünün göstergeleridir. Yunancada görünmek, belirmek anlamlarına gelen phainomai sözcüğünden türeyen fenoloji; doğadaki olayların tekrar etme zamanları, başlangıç ve bitişleri, bir bakıma doğanın kendine has ve mevsimler boyu süregiden takvimiyle ilgilenir.

Bu anlamda fenolojinin, insan düşüncesinden bağımsız olarak var olan her türlü doğal gerçeklik ile ilgilenen doğa bilimlerinin, özellikle de hayvan ve bitki gözlemlerine dayanan doğa tarihinin çalışma alanına girdiği söylenebilir. Ortaya çıkışı, insan dışındaki çeşitli türlerin dış uyaranlar karşısında nasıl tepki verdiğini inceleme yoluyla gelişmiş bu kavram, yeryüzünün farklılaşan yaşam koşullarında

The universe is full of magical things patiently waiting for our wits to grow sharper*

Spare a moment to imagine young tree shoots sprouting, flowers blooming, the transformation of butterflies, birds setting off on migrations along the best routes, insect larvae appearing just in time to nourish hungry hatchlings… All these phenomena point to invariable periodic events in biological life cycles. Derived from the Greek word phainō meaning ‘to show, bring to light, make to appear’, phenology is concerned with the recurrent cycles in natural events, in a sense nature’s unique schedule determined by seasonal variations.

In this regard, phenology is the study of natural sciences based on faunal and floral observations, dealing with all forms of natural reality independent of human thought. Investigating how various non-human species react to external stimuli has become increasingly important considering our planet’s changing ecological conditions. This extraordinary calendar helps botanists and zoologists keep track of changes and biodiversity. In an ecological sense,

giderek önem kazanır. Bu özel takvim, botanik ve zooloji alanlarındaki değişimlerin ve biyolojik çeşitliliğin takip edilebilmesi, doğa temelli araştırmalara bilgi sağlamak için önemli bir kaynak haline gelir. Yaşam politikalarımızı, düşünce ve eylem sistemlerimizi ekolojik çerçevede belirlerken; bizi hem kişisel hem de topluluklar olarak, gözlemlenebilir, somut ve objektif verilerle donatabilir.

Fenolojik değişimlerle birlikte doğada oluşan örüntülerin, mekanizmaların ve manzaraların, biz insanlar tarafından fark edilen, gözlemlenen, duyumsanan ve yorumlanarak sanat yapıtlarına dönüşen tarafında ise şu kavramlar belirir: Zaman, emek, sabır, detay ve hayranlık uyandırıcı olan.

İnsanın, yeryüzünü paylaştığı diğer tüm varlıklarla birlikte hakimi değil parçası olduğu bir manzaranın içinde sürdürdüğü yaratıcı üretiminde, zaman kavramının döngüselliğinden, sabır dediğimiz şeyin zamanın ihtimallerine dair duyulan bir tür güven olabileceğinden, zaman ve sabırla paralel oluştuğunu düşünebileceğimiz, sürekliliği ve tutarlılığı içinde barındıran emekten ve tüm bunların sonucunda görünür olan şeylerin türlü detaya sahip, hayranlık uyandırıcı ve bu anlamda büyülü şeylere dönüşebileceğinden bahsedebiliriz.

it plays a role in determining our choices, thoughts and actions during our lifetimes, yet it also provides observable, concrete and objective data, both on personal and social levels.

Phenological changes create patterns, mechanisms and landscapes in nature that we are able to notice, observe, feel and transform into art through interpretation. That is where we encounter the concepts of time, effort, patience, detail and admirable beauty.

Picturing humans pursuing creative production while sharing the planet with other beings as part of nature rather than its master, we could then mention the cyclicality of the concept of time; that patience might be a feeling of trust in the probabilities beheld by time. We could refer to effort, which embodies continuity and consistency, as a concept probably occurring in parallel with time and patience. Given all that, what becomes visible transforms into fascinating and magical things that contain infinite details.

Doğanın ritmini fark ederek gözlemlemeye, anlamlandırmaya ve hazmetmeye çabalarken beliren sabır kavramı; emekle ulaşılan detayları ve dingin bir zamanı içinde barındırır. Hiçliğin içinde eylemsizce beklemek gibi görünse de başta, bir yanıyla konsantre olmuş bir direniş ve güçtür öze ve oluşa dair. Sabır taşına dönenlerin dediği gibi kaskatı bir form almak değil de, kendinde kalarak akmayı sürdürmek olabilir mi sabır? Yeterince yavaşlar, mercek tutarak duyumsarsak, şimdiye kadar fark etmediğimiz detaylar görünür olurlar mı? Ve bugüne kadar duyularımızın keskinleşmesini sabırla beklemiş büyülü şeylerle aramızda yeni bir diyalog başlar mı?

Rooted in our obsession with feeling, observing, understanding and digesting nature's rhythm, the concept of patience contains details achieved only with effort and a tranquil moment in time. Patience may at first seem like inertia in nothingness, but it is a concentrated form of resistance and power for essence and being. Is patience not to keep on flowing while maintaining a sense of self rather than being a bearer of plight like the legendary Patience Stone? And if we slow down our pace, hold up a lens and feel, can we establish some form of dialogue with the things that have been waiting patiently to be noticed?

*Bertrand Russell, W. B. Yeats dahil olmak üzere, 20. yüzyılın tanınmış düşünür ve yazarları tarafından da söylenildiği düşünülen alıntıya, İngiliz şair ve yazar Eden Phillpotts tarafından kaleme alınan 1918 tarihli 'A Shadow Passes' başlıklı kitapta rastlanmaktadır.

*Though the quote has been attributed to prominent intellectuals of the 20th century, Bertrand Russell and W. B. Yeats, the original statement appears in English poet and author Eden Phillpotts 1918 book 'A Shadow Passes'.

KALYON
KÜLTÜR
10 HAZİRAN
Ahmet Duru
Ali İbrahim Öcal
Ayşe Gül Sütar
Dikine Ongoing Project
(Barbaros Kayan & Umut Sevgül)
Melis Buyruk
Sadık Arı

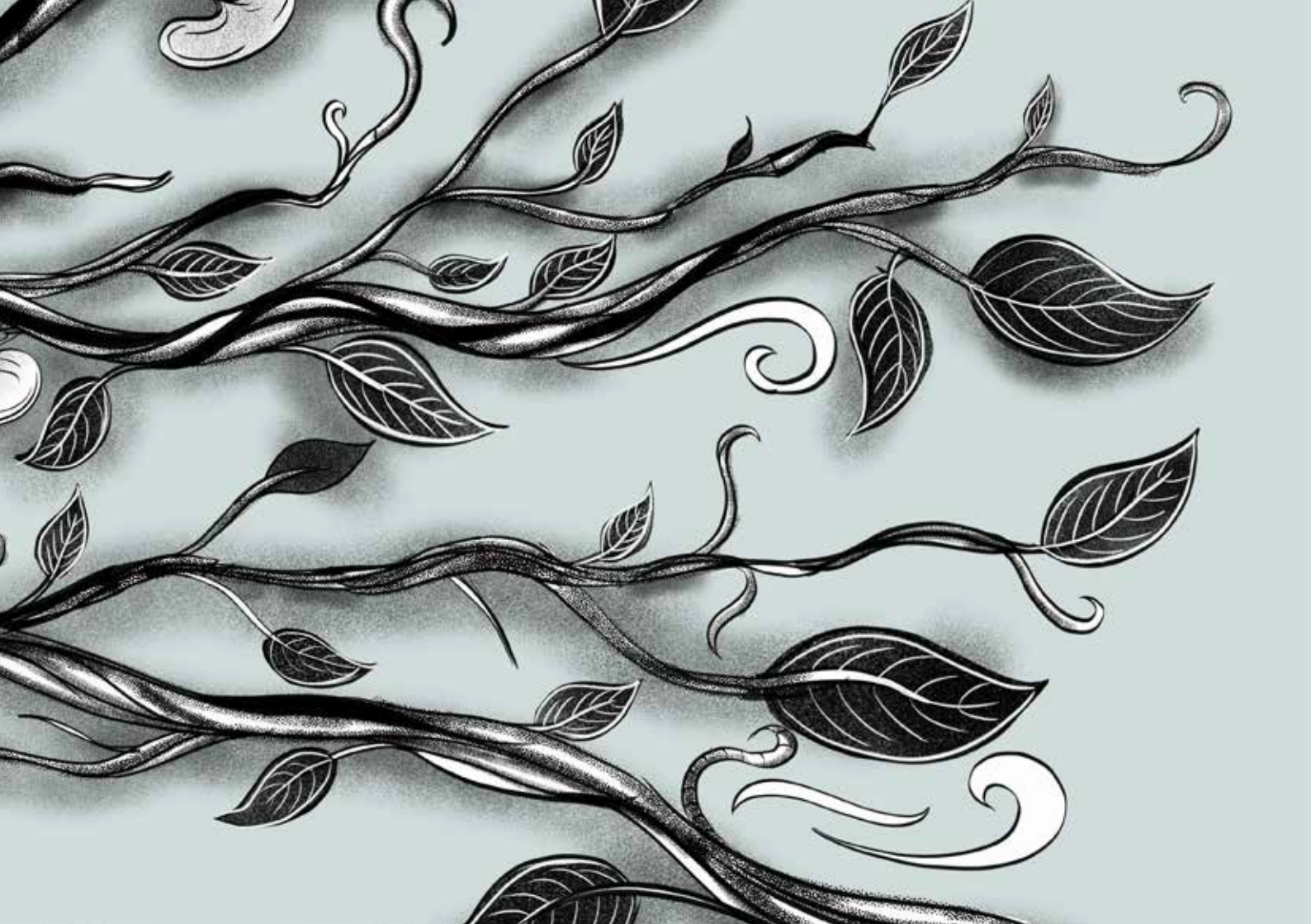

*Ormanda Ölüm Yokmuş**

I

Tik tak tik tak. İnsan saate bakmadan ne kadar zaman geçirebilir? Tüm saatler sussa bile içime* yerleşmiş bu amansız mekanik kollardan kurtulmak mümkün mü? Tik tak tik tak, zaman bitiyor, sona yaklaşıyoruz. Ölüm kapıda.

Modernite her şeyden önce bir zaman rejimidir. Latince modo hem "tam şimdi" hem "belirli bir biçimde" anlamına gelir. Masum bir kelime bile insanın varlıkla ilişkilenme biçimini belirlemeye ne kadar da kadir. Modernite, insanın iç saatine çekilen akli bir ayardır. Tam olarak hangi tarihte başladığı belli olmayan bu akli çağ ile mekanik saatin tik takları azimle insan bedeninin karanlığına yerleşmiş, doğanın döngüsel süreçlerinin yerine aklın ilerlemeci zamanı geçmeye başlamıştır. Doğal süreçler ağır ağır işleyen tekamüle dayanırken, teknolojik zamanın sabrı yoktur. Ölüm yakındır. Teknolojinin amacı ise ölümü alt etmektir ve bunu becermek için elini çabuk tutmalıdır; velhasıl düz çizgisel zamanda son kesindir ve yeniden başlamak diye bir seçenek yoktur. Doğa ise sabırlıdır, bitti dendiği anda yeniden başlar. Ağır ama emin adımlarla işini görür.

Yirmi birinci yüzyıl için, teknolojik zaman anlayışının tüm gezegeni hizaya getirdiği bir çağın başlangıcı denilebilir. Bu tarifi zor çağda kesin olan bir şey var ki —nihayet insa-

*There Shall Be No Death In The Woods**

I

Tic toc tic toc. How long can we go on, without checking our watches? Even if all clocks had gone mute, is it even possible for me to be emancipated of these cruel mechanical hands that lie inside? Tic toc tic toc, time runs out, we are close to the end. Death is at our door.

Before anything else, modernity is a regiment in temporality. In Latin, modo means both 'right now' and 'in a certain manner.' Even a seemingly innocent word is strong enough to determine our relation to existence. Modernity, is the tuning by reason of humanity's internal clock. This age of reason, whose point of origin is indeterminate along with the tic-toc of the mechanical clock, has resolutely nestled in the unknown recesses of human corporeality, thus the cyclical processes of nature have been replaced by the progressive temporality of rationality. While natural processes tend to depend on the slow movement of evolution, technological time is impatient. Death is up close. Technology tries to overcome death, but needs to hurry in doing so, as the end in straight, linear time is definite; moreover, there is no option of rebirth or no way to restart. Nature is patient though, right when you think it's over, it can begin anew. Nature's way of taking care of business is with slow, yet certain steps.

nın yüzyıllardır arzuladığı üzere — teknolojik zaman, doğa denilen kendinde varlığın her zerresine zerk oldu. Artık Güneş'in, derelerin tepelerin ömrü kesin olarak hesaplanabiliyor; solunan havanın, yer altındaki kaynakların kaç yıl daha insanın hizmetinde olacağı biliniyor. Son derece karışık hesap makineleri tüm varoluşu saat, dakika, saniye, salise biçiminde önümüze seriyor. Yine de ölümsüzlüğün çok uzağındayız. Hatta ironi bu ya, ölüme her zamankinden yakınız. İnsanın evreni hesaplanabilir kılma çabası geri tepti, doğa hesaplanmadık bir biçimde doğurganlığını kaybetti, bir daha doğmamak üzere ölüyor. İşin kötü yanı, her ne kadar aslını reddetse de insan da doğanın bir parçası ve doğa yoksa insan da yok. Kontrol etme ve yönetme arzumuz doğanın büyüsünü elinden aldı. Bu aklileştirilmiş çağda bize kalan bir avuç ölmeyen ya da çoktan ölmüş plastik süs bitkisi. Şayet henüz dönülmez akşamın ufkunu aşmadıysak yapılabilecek tek şey, ihtiyacımız olan tek şey yeni bir zaman rejimi. Zaman denen muamma ile son defa bir muhabbet etme, bir el daha satranç oynama şansı.

II

Güncel sanat da modern sanat da zaman ile olan münasebetleri üzerinden tanımlanan sanat akımları; ancak güncel sanatın modern olan selefinden farkı zamana belirli bir biçim biçmeye çalışmaması. Diktatörlük güncel sanatın mayasında yok. Güncel sanat selefi gibi "şimdi ve burada" kesin olarak var olduğunu addettiği şeylere nüfuz etmeye, onlara bir yön tayin etmeye çalışmaktansa geçip giden

Regarding the twenty first century, we could claim that we are at the beginning of an era in which technological time reigns supreme. In this vaguely defined period as of yet, there is one constant: -just as humanity has longed for centuries- technological time has been injected into every single fiber of the sentience that is nature. Now, we can finally precisely measure the lifespan of the sun, of streams, of hills, down to the very minute. We can finally know for sure how many years we have at our service, how much more buried underground resources, or how much air to breathe, we have left... Extremely complicated calculators are able to break down all existence, down to the very millisecond. Yet, we are still so far away from immortality. Ironically though, we are closer to death than we have ever been. Man's efforts to render the universe fully measurable has backfired; nature has unexpectedly lost all fertility, and is dying without hope for rebirth. The worst is that even though humanity refuses to acknowledge the fact it is a part of nature, and that when nature is gone, so will we go extinct. Our desire to control and manipulate has stripped nature of its magic. In this rationalized age what remains for us is only a few plastic decorative flowers that are either undying, or dead already. If we haven't passed the turning point, what is left to us to do, what we need, is a new temporal regiment. Maybe one last conversation with the mystery that is Time, or one final game of chess.

II

Both contemporary art and modern art are schools that are defined through their relations with Time, yet what separates the

zamanla beraber akmaya, zaman denen heyulaya yoldaşlık etmeye niyetli. Güncel sanat, modernite dışı bir zaman rejiminin imkânlarını kollamasıyla modernitenin tüm vaatlerinin çöktüğü bir çağda elimizde kalan henüz takvimlenmemiş ender direniş alanlarından. Bu alan, saatleri geri almak ve hatta saatin tik taklarının dışına çıkmak, bir ihtimal dünya ile eşzamanlı var olmayı denemek için yegane bir şans. Günün sonunda bir sergi salonundan içeri girdiğinizde tüm saatler durmaz mı? Her serginin kendi zamanı yok mudur ve sanatı anlamak için onun zamanına teslim olmanız, onunla birlikte akmanız gerekmez mi? Güncel sanat hakkında bilinmesi gereken tek şey bu. Güncel sanat modernitenin zamanda açtığı yaraları iyileştirmeye çalışır.

III

Ormanda ölüm yokmuş, diyor Latife Tekin*. Ölüm insanın laneti ve kutsanması. Çok yakın zamana kadar var olan ölümlü tek şey insan evladı olarak görülüyordu. Diğer var olan her şey döngüsellik içinde bir yitip bir görünerek, Zümrüdüanka misali gidip gelirken insan, sadece bir kerecik, çok kısıtlı bir süre için var olarak; ama yine de BEN VARIM diyebilerek tüm diğer var olanlardan ayrılıyordu. BEN diyebilmek insanı doğandan ayıran bedeli de ölümlülük olan sihirli bir yeti. Ama şimdi doğa bir daha doğmamak üzere ölüyor. Bu ölüm doğaya bir bilinç bahşeder mi, doğa öldüğünün farkında mı bilinmez. Fakat doğanın ölümü kesin olarak ilan edilmeden yaşamı zaten pamuk ipliğine

two is that the former does not try to mold time into a definite form. Dictatorship is absent in the composition of contemporary art. Instead of trying to seep into things that it can define as being 'here and now' thereby trying to give them direction, contemporary art opts to flow together with the time that passes, accompanying the spook that it is. In an age where modernity's claims have all come crashing down, by waiting for the occasional instances where a temporal regiment outside of modernity becomes possible, contemporary art has become one among the few, rare, remaining areas of resistance which does not agree to be squeezed into the calendar. This is a final and singular chance to set the clock back, to step outside the realm of the tic-toc, to co-exist simultaneously with the world. At the end of the day, when you enter an exhibition hall, doesn't time stand still? Doesn't every exhibition have its own temporality, and in order to comprehend the artwork, doesn't one need to submit to its specific time, to flow together with it? Here is the sole point to keep in mind about contemporary art. Contemporary art dresses Time's wounds that modernity has opened.

III

There shall be no death in the woods, says Latife Tekin*. Death is humanity's curse and blessing. Until very recently, humanity was considered to be the only mortal sentience. Everything else, like the phoenix, manifested momentarily within the cycle that is life, blinking in and out of existence, whereas the human

bağlı olan insanın sonunun geleceği kesin. Artık BEN demek bir işe yaramıyor. Zamanı kötüye kullandık. Doğa ile birlikte BEN'in mutlak ölümü de yaklaşıyor. Hiç ölmemek uğruna yaşamın doğurgan ihtimallerini yok ettik. Ölümsüzlüğün peşinden koşmaktansa ölmeyi ormanlardan öğrenebilseydik belki yeniden doğabilirdik. Kapıda olan mutlak ölümü alt edebilirdik.

IV

Sabırla Bekleyen Büyülü Şeyler güncel sanatın araçlarıyla doğayı kendinde şey olarak, olduğu haliyle muhatap alıyor. Doğayı ne yüceltip ona aşkın güçler bahşediyor ne de onu alelade bir hammadde olarak görüp, onun kudretini elinden alıyor. Ahmet Duru, Ali İbrahim Öcal, Ayşegül Suter, Dikine Ongoing Project, Melis Buyruk ve Sadık Arı, doğa ile hiyerarşik bir ilişki kurmaktansa, bir yoldaş olarak yaklaşıyor medeniyetin yalnız bıraktığı kadim bu varlığa. Doğanın zamanla olan ilişkisini, baş aktörün insan olmadığı bir zaman tahayyülünün ihtimallerini araştırıyorlar. Sanatın araladığı hayal kapısından içeri çok eski, hatta zamansız bir zamanın örüntüleri doluyor. Yaşamla eş anlama gelen bir zaman kurgusu sarıyor sergi salonlarını. İnsanın yapıp ettiklerinden ziyade bitkilerin büyümesinde, ışığın nesneleri yalamasında, küçük hayvanların sabırlı işçiliğinde tezahür eden bir zaman bu. Ölüm bir kere yaşamın mutlak sonu olmaktan çıkınca, sonsuz bir döngünün alelade bir noktası haline gelince, insanın ahlak adı altında topladığı ve da-

was there only once, and briefly at that… Yet, it was able to say I EXIST, thereby differentiating itself from all else. The ability to utter 'I' is magical, and separates man from nature, albeit attached with the cost of mortality. Yet this time it is nature that is dying with no hope of resuscitation, as we speak. Will this death bestow sentience to nature; is nature aware of its own death, we do not know… However, before we declare nature's death as certain, we can be sure in saying that humanity, whose life already treads on thin ice, has come to its very end. Now, uttering 'I' is of no avail. We've wasted the time that we've been given. With the end of nature, so does the absolute death of the 'I' also arrive. We've obliterated all possibilities of fertility that life has to offer, in exchange for immortality. If we had learned how to die from forests, instead of chasing after immortality, we might've had a chance of rebirth. We might've had a shot against beating absolute death at our doorstep.

IV

Magical Things Waiting Patiently treats nature as a thing-in-itself, in its actual form, using the tools of contemporary art. It doesn't raise nature up to a pedestal; neither does it bestow any transcendent powers, nor does it see nature as ordinary raw material, stripping it of its might. Instead of establishing a hierarchical relationship with nature, Ahmet Duru, Ali Ibrahim Öcal, Ayşegül Suter, Dikine Ongoing Project, Melis Buyruk and Sadık Arı approaches this ancient being, which civilization has abandoned, with comradeship. They investigate nature's rela-

yanak olarak yaşam ve ölümün karşıtlığını aldığı yasalar zinciri de kendiliğinden çözülüyor. Şayet ölüm mutlak son değilse ve her belirdiği anda zıt varsayılan doğuma tahvil edilebiliyorsa nedir kötü olan ya da iyi olan?

İklim krizinin şafağında, *Sabırla Bekleyen Büyülü Şeyler,* malum olanı ilam etmek yerine ziyaretçisine dokunup onu bir nebze bile olsa mevcut dünya düzeninden uzaklaştıracak bir deneyim kurguluyor. Bu uğurda Ahmet Duru'nun çalışmaları doğaya yakından ve uzaktan bakarak, gerçekçilik ve soyutlama arasında salınarak serginin üzerine oturduğu hattın sınırlarını belirliyor. Sadık Arı'nın bir doğa bilimcinin dikkati ve tekniği ile çizdiği desenler; doğayı ölümle yaşamın, kaosla düzenin iç içe geçtiği bir düzlemde yakalıyor. Melis Buyruk, gökyüzüne değil yeryüzüne bakıyor ve güzelliği en umulmadık yerde buluyor. Ali İbrahim Öcal ise dağların yüceliğinden etkilendiği performansında yaratım sürecini nihai eserin bir parçası haline getiriyor ve de zamanı eserinin bir öğesi kılıyor. Dikine Ongoing Project ise zamanı sanatın malzemesi haline getirirken daha da radikal bir tavır takınıyor ve de sergi süresinin önemli bir kısmını kağıttan büyük tesbihler yaparak geçirmeyi seçiyor. Ayşe Gül Süter, zamanın bilinen en kısa formu olan ışıkla hemhal ediyor sergi ziyaretçilerini.

V

Zamanı merkeze insanı alan bir bakış açısından özgürleştirmek, onu döngüselliği, çok yönlülüğü içinde kabul etmek

tionship with time, and examine the possibilities of a temporality in which the leading actor is not humanity. Through the gates of imagination nudged open by art, patterns of ancient, even timeless temporalities flow in. Exhibition halls are enveloped with a fiction of time, synonymous with life. This is time not explained by the comings and goings of humanity, but one that is manifested in the growing of plants, in objects licked by light, in the patient toil of little animals. Once death is not the absolute end of life anymore, once it becomes an ordinary point of origin in an infinite cycle, all the laws that humanity has taken to calling morality, whose legitimacy is dependent on the opposition of life and death, all those chains of legality come undone by themselves. If death is truly not the end, and if, at the moment of its manifestation, it can be converted into its opposite, birth, then what remains of vice, or virtue?

At the twilight of climate change, *Magical Things Waiting Patiently* tries to articulate an experience that, instead of stating the obvious, reaches out to its visitors and takes them on a ride away from the existing order of things. In this sense, Ahmet Duru's works take a close then distant view of nature, oscillating between realism and abstraction, thereby establishing the limits of the horizons on which the exhibition is built on. Sadık Arı's drawings, whose attentiveness and technique match those of a natural scientist, catch nature on a plane of existence in which chaos and order, life and death, are intermingled. Melis Buyruk's gaze turns towards the earth, rather than the heavens, uncovering beauty in places most unexpected. Ali Ibrahim Öcal's

Sabırla Bekleyen Büyülü Şeyler'i iyinin ve kötünün ötesinde bir yerde konuşlandırıyor. Doğada ölüm aynı zamanda doğumun habercisidir ve her doğum gelecekteki bir ölümün kapısını aralar. Ölüm ile doğum birbirlerinin zıttı olmaktansa, yaşamı oluşturan hareketin farklı dereceleri olarak algılandığında, mutlak son fikrinin yarattığı dehşet de yavaş yavaş çözülür, yerini huşuya bırakır. Teknolojik zaman, gücünü insanın yetersizliğinden alır, ölüm korkusundan beslenir. Halbuki insanın eksiklik olarak gördüğü doğanın insana hediyesidir. İnsanın fıtratındaki boşluk, zamanı kurar. Belki de eksikliği ortadan kaldırmak için doğayı tahakküm altına almaya çalışmak gibi nafile bir çaba içerisinde olmaktansa, ormanlardan yaşamayı öğrenmek gerekir. Saat denen yargıcın acımasız tik takları belki bu şekilde susabilir.

performance, inspired by the majesty of mountains, casts the creative process as an integral part of the work itself, rendering time an element of its composition. Dikine Ongoing Project, on the other hand, takes a more radical approach by turning time into the stuff of art, and chooses to spend the majority of the exhibition's duration, by making giant rosaries out of paper. Ayşe Gül Süter takes light, the shortest known form of time, and shows exhibition viewers how they are each interchangeably the same thing.

V

Liberating time from an anthropocentric approach, accepting time in its multi-faceted, cyclical nature positions *Magical Things Waiting Patiently* somewhere beyond good and evil. In nature, death is the harbinger of birth and each birth, in turn, nudges open the door to another death in the future. Instead of regarding life and death as an opposition, if we were to treat death as a variation in degrees of life, then the abysmal dread that the idea of absolute death brings, is slowly untangled, leaving awe in its wake. Technological time takes its strength from human insufficiency, feeding off the fear of death. Yet what humanity views as its lack, is in fact a gift from nature. The vacuum in the making of man, is what formulates time. Perhaps in order to do away with this vacuum, instead of engaging in a losing battle to overcome nature, we should learn from forests, how to live. Perhaps this way, the merciless tic-tocs of the judge that is time, may go silent for once.

* Latife Tekin, Ormanda Ölüm Yokmuş, İletişim Yayınları, 2001

Ahmet Duru

Yürüdüğümüz yolların kenarlarında, bahçelerimizin kıyılarında, uzak ormanlarda, komşu balkonlarda ya da oturma odalarımızda sessizce yaşayan bitkilerin tahmin edemeyeceğimiz ölçüde hassas duyu sistemleri vardır. Hayvanlar evlerinin ve eşlerinin neresi ve kim olacağına karar verebilir, soğuklardan etkilenmeyecekleri korunaklı yerlerin arayışına çıkabilir, yemeklerini bulabilmek için kilometrelerce yürüyüp, kendilerini saldırılara karşı savunabilirler. Çiçekler, ağaçlar ve otlar ise bulundukları yerde kalarak, zorluklara karşı direnişlerini ve gelişimlerini ışığın ve suyun da yardımıyla, duyularını kullandıkları stratejiler yoluyla, farklı mevsimlerin değişen koşullarında sürdürürler.

*"...Bir karaağaç komşusunun gölge yapıp yapmadığını bilmek zorundadır ki ışığa doğru büyümenin yolunu bulabilsin. Bir marul çevresinde kendisini yemeye hazır obur yaprak bitleri olup olmadığını bilmek zorundadır ki onları öldürecek zehirli kimyasallar üreterek kendini koruyabilsin. Bir köknar güçlü rüzgarların dallarını sallayıp sallamadığını bilmek zorundadır ki bu rüzgarlara karşı daha güçlü bir gövde geliştirebilsin..." **

* Daniel Chamovitz, Bitkilerin Bildikleri: Dünyaya Bitkilerin Gözünden Bakmak, 2012

Living quietly on the roadside, in our gardens, in distant forests, on the neighbour's balcony or in our living rooms, plants have sensory systems that defy imagination. Animals can choose their homes and mates, walk miles to find food and shelter, and fend off attacks. Whereas plants are stationary and continue to thrive in the face of challenges and changing seasons using sophisticated sensing strategies and the help of light and water.

*"... An elm tree has to know if its neighbour is shading it from the sun so that it can find its own way to grow toward the light that's available. A head of lettuce has to know if there are ravenous aphids about to eat it up so that it can protect itself by making poisonous chemicals to kill the pests. A Douglas fir tree has to know if whipping winds are shaking its branches so that it can grow a stronger trunk..."**

* Daniel Chamovitz, What a Plant Knows: A Field Guide to the Senses, 2012

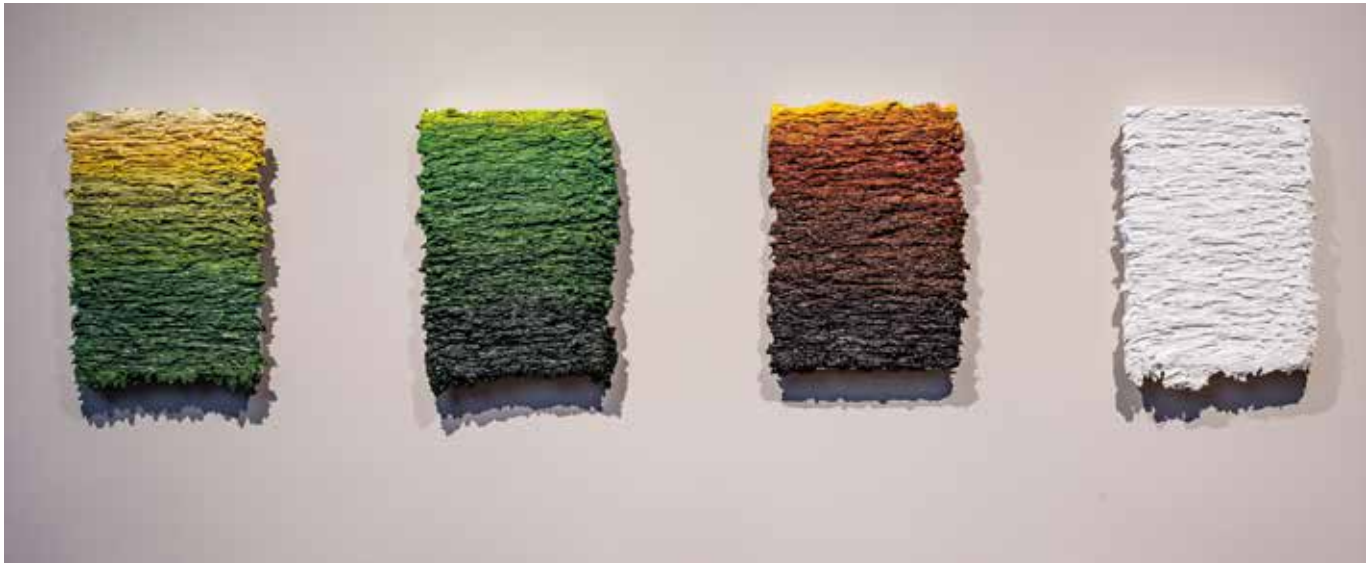

Dört Mevsim, Tuval Üzerine Yağlı Boya, 30 x 20 cm, 2019 / *Four Seasons*, Oil on Canvas, 30 x 20 cm, 2019

Elma, Kağıt Üzerine Aquarelle Boya, 14.5 x 10 cm, 2021 / *Apple*, Aquarelle on Paper, 14.5 x 10 cm, 2021

Sessiz Bahar, Tuval üzerine Yağlı Boya, Çap 130 cm, 2021 / *Silent Spring*, 2021, Oil on Canvas, 130 cm Diameter

Ali İbrahim Öcal

Dağ sırtında güneşin ve ayın, aydınlığın ve karanlığın, yerin ve göğün kavuştuğu yerdir. Gökyüzünü taşırken, yeri sabitler. Duruşuyla aşağıya ve yere, eylemiyle yukarıya ve göğe ait gibi durur*. Dağın göğe doğru yükselen duruşuyla denizin yere doğru derinleşen hareketinin buluştuğu bir birliktelik, bizi bakmaktan mutlu olacağımız ama içinde sürekli yer alamayacağımızı da bildiğimiz iki manzaranın bir süreliğine öznesi olmaya çağırır. Yeryüzünün şu an bulunduğumuz noktasında, 41°03'08.6''N, 28°59'27.6''E koordinatlarında, uçurumları, kayalıkları ve ormanlarıyla yankılanan bir dağ, yaratıkları ve mitleriyle dalgalanan bir denize kavuşur.

Mountains are where the sun and the moon, light and dark, the heavens and earth meet. Mountains weigh down the ground; they belong down here on earth by nature, yet equally up above by deed. A unity that brings together the soaring might of the mountains and the movement of the abysmal seas briefly invites us to become the subject of two spectacles which is a pleasure to look at, even knowing that it will not last long. At this point on the planet where we convene, coordinates 41°03'08.6''N, 28°59'27.6''E to be precise, a mountain resonating with its cliffs and forests meets a rippling sea with its creatures and myths.*

* M. Bilgin Saydam, Deli Dumrul'un Bilinci, 1997

41°03'08.6''N, 28°59'27.6''E, Çimento, Kum, Pigment, Alçı, Su, Değişken Ölçüler, 05.06 - 08.06.2021
41°03'08.6''N, 28°59'27.6''E, Cement, Sand, Pigment, Plaster, Water, Variable Dimensions, 05.06 - 08.06.2021

Denizin Teni II, Tuval Üzerine Yağlı Boya, 125 x 250cm, 2017 / *Skin of the Sea II*, Oil on Canvas, 125x 250 cm, 2017

Ayşe Gül Süter

Mikro Küreler serisinin arkasındaki fikir, sanatçının IRB Barcelona Biomedikal Araştırma Enstitüsü`ndeki konuk sanatçı sürecinde ortaya çıkar. Histopatoloji Laboratuvarında çalışan bilim insanları, sağlıklı ve sağlıksız organlardan (karaciğer, göz, deri veya akciğer gibi) alınan doku örneklerini mikroskop altında inceleyerek tezlerini geliştirirler. Sağlıklı ve sağlıksız dokular arasındaki görsel farklılıklar araştırmacıların teşhis yapmasına olanak tanır. Bu görsel verilere dayanan teşhislerin ana formları hep, yuvarlak/küre şeklindedir. Mikro Küreler ışığı, formları ve renkleri merkezine konumlandıran bir cam enstalasyonu ile duyusal tecrübelerimize odaklanır. Güneş ışığının bol olduğu bir dönemde ışık yardımıyla kurgulanan hayali bir alan yaratır. Bitkiler, hayvanlar, insanlar, bakteriler, hücreler ya da planktonlar olsun, canlı olmanın ve yaşamı devam ettirebilmenin en temel prensiplerinden birinin ışıkla besleniyor olmaktan geçtiğini duyumsatır. Ayna heykeller mekan, ışık ve izleyici arasında bir diyalog başlatarak, ışığı dolaşan, değişen, bizim imgelerimizi de değiştiren ve dönüştüren görünmez bir varlık olarak konumlar. İnsan hücrelerinin mikroskop altı görüntülerinde belirginleşen küre şeklindeki formlarına şahit olduğumuz video Google Earth ya da drone uçuşlarını anımsatırken, mikro dünyaların ve makro bakışların birbirlerine benzedikleri hatta birbirlerinin içinde var oldukları ihtimalini çağrıştırır.

The inspiration for the Microspheres series originates from the artist's residency at the IRB Barcelona Biomedical Research Institute. Scientists working in Histopathology Laboratories develop their claims based on their microscopic observations of tissue samples taken from healthy and unhealthy organs (such as liver, eye, skin or lung). The subtle visual variations between healthy and unhealthy tissue enable researchers to make a diagnosis. Interestingly, the main forms observed in the visual data are always round/spherical. Microspheres focuses on our sensory experiences with a glass installation that uses light, forms and colours. It creates an imaginary space constructed with light under strong rays of the summer sun. Whether it is in the case of plants, animals, humans, bacteria, cells, or plankton, it is a reminder of one of the most fundamental requirements of life: light. By establishing a dialogue between space, light and the audience, mirror sculptures position light as a travelling and shapeshifting invisible entity that also alters and transforms the images we perceive. The video turns the lens on the spherical forms of human cells seen in microscopic images, reminiscent of images familiar from Google Earth or drone flights, and it evokes the possibility that micro-worlds and macro-views resemble each other and even exist within each other.

*"...sonra ağaç dallarının nasıl da nehirler ve içimizdeki damarlar gibi kollara ayrıldığını; kristal zerreciklerinin sabun köpüğünü ve kaplumbağa kabuğunu andırdığını; eğrelti otlarının kıvrılan uçlarıyla galaksilerin ve hatta küvetten akıp giden suyun aynı biçimde spiral şeklinde döndüğünü fark ettiğimizde şunu sorgulamadan edemeyiz: Doğadaki bu müthiş çeşitlilik neden birbirine oldukça benzeyen az sayıda temel formdan oluşmaktadır? Acaba niçin yılanlar, nehirler ve ipler hep aynı şekilde kıvrılır; çamurda oluşan çatlaklarla zürafanın desenleri nasıl olur da köpüren baloncuklar gibi örüntüler halinde bir araya gelir?"**

*"...But when we see how the branching of trees resembles the branching of arteries and the branching of rivers, how crystal grains look like soap bubbles and the plates of a tortoise shell, how the fiddle-heads of ferns, stellar galaxies, and water emptying from the bathtub spiral in a similar manner, then we cannot help but wonder why nature uses only a few kindred forms in so many different contexts. Why do meandering snakes, meandering rivers and loops of string adopt the same pattern, and why do cracks in mud and markings on a giraffe arrange themselves like films in a froth of bubbles?"**

*Peter S. Stevens, Doğadaki Desenler, 1974

*Peter S. Stevens, Patterns in Nature, 1974

Mikroküreler, Cam Enstalasyon, 2021 / *Microspheres*, Glass Installation, 2021

İnsan Hücreleri Üzeri Uçuş, Video, 4'00'', 2020 / *Flight Above Human Cells*, Video, 4'00'', 2020

Küre, Özel Tasarlanmış Cam ve Cam Boyası, Çap 80 cm, 2021 / *Sphere*, Custom Designed Glass and Glass Paint, Diameter 80 cm,2021

Refracted Light 1, Özel Tasarlanmış Cam ve Cam Boyası, 190 x 79 cm, 2021 / *Refracted Light 1*, Custom Designed Glass and Glass Paint, 190 x 79 cm, 2021

Refracted Light 2, Özel Tasarlanmış Cam ve Cam Boyası, 190 x 79 cm, 2021 / *Refracted Light 2*, Custom Designed Glass and Glass Paint, 190 x 79 cm, 2021

Dikine Ongoing Project

Dikine Ongoing Project, video çalışmalarının mekana özgü hareket araştırmaları ve performans tasarımları ile eş zamanlı yürütüldüğü üretim pratiğinde süreksizlik, göçerlik, geçicilik kavramlarına odaklanıyor. Bedeni mimari bir özne olarak ele alarak, dikte edilen bellek alanlarından çıkma güdüsü ile kendi sürdürülebilir bellek alanlarına doğru yola çıkıyorlar.

"Bekleyişi ve unutuşu anlamak için kemiklerine bak. Omurganın diziliminden akan göç yolları yeryüzünün kayalarına, iliklerin mağaralarına çizilmiş. Salyangozun izinden yola çık. Hiç kimseye hiçbir şeyin düşmediği ve hiçbir şeyin kimseye ait olmadığı yere."

Şey ve Tekrar, 2021

Dikine Ongoing Project'in 'Şey ve Tekrar' isimli mekana özgü uzun süreli performans ve video yerleştirmesinin ilk bölümü eski tarihli gazetelerinden üretilen 297 küreyi ipe dizerek oluşturulan tesbihin mekana yerleşmesi ile başlatılır. Performans, tekrarları birbirine bağlayanın ne olduğu sorusu ile yola çıkarak hareketin mekan ve madde ile diyaloğunun dolaysız yörüngesinde, omurganın belleğinden geçen bilginin izini sürer. Sergi mekanının karşılıklı iki odasında dağılımı gerçekleşen hammadde ve malzemeler ile kürelerin üretimi süregiderken gazetelerle oluşturulan kolaj ve yazılar katılımcıyı eylemini seçmeye çağırır.

Mekan ve malzeme ile karşılaşmalar ortak alanın belleğini

Dikine Ongoing Project upholds their physical research pivoting from the concepts; discontinuity, nomadism, transience and narrates them by designing site-specific performances and videography work. By perceiving the body as an architectural subject and with the motive to detach from the dictated, they set out to pursue in finding individual sustainable spaces in memory.

"Look at your bones to see the waiting and the disremembrance. Migrating routes passing through your spine are sketched on the face of the earth, in the caves of its marrows. Follow the snail tracks. To where nobody is left with anything, and nothing belongs to anybody."

Thing and Repetition, 2021

The first part of Dikine Ongoing Project's 'Thing and Repetition', long durational performance and video installation, is initiated as 297 spheres made by old-dated newspapers threaded to the form of praying beads are installed in the space. Performance sets out from the question: what is in between repetitions? Through an unequivocal trajectory of the dialogue between movement, space and matter, performance traces the information passing through the memory of the spine. The production of the spheres continues as the material is distributed and dispersed in two reciprocal rooms in the exhibition space. The collages and writings made from newspapers invite participants to

oluşturur ve dönüştürür.

İkinci bölümde, interaktif video yerleştirme mekanda süre ve bellek kavramlarının okumalarını sürdürür. Kurgulanan görüntü döngüsünde tekrar ederken belleğin mekandaki izdüşümleriyle yeniden karşılaşır. Belirli günlerde dış mekandan yapılan canlı bağlantı ile kürelerle buluşan eş zamanlı görüntüde performansçının mekan ve katılımcıyla etkileşimi gerçek / hiper-gerçek mekanlar haritalandırır.

choose their actions. Through the encounters with space and material, memory of the common space is reached and transformed.

In the second part perceiving of the concepts duration and memory is perpetuated through the interactive video installation situated in the space. As video installation repeats in its own cycle it re-encounters with memory's projections in the space. On certain days a live stream video is to be projected on the spheres from an exterior-space where the interactions between participants and performer map real / hyper-real spaces.

Melis Buyruk

Hastalığın ve ölümün taşıyıcıları, kilerlerimizdeki besinlerin obur ortakları ve ıslah olmaz yağmacıları; çatı katlarının, bodrumların, lağımların ve ara sokakların ikametçileridirler. Bir belirip bir kaybolan, labirentler gibi dolaşan, tutamadığımız düşüncelere; habersizce takip eden tekinsiz gölgelere benzerler. Bindiğimiz gemilerdeki kaçak komşularımız, kimseye açmadığımız çekmecelerimizin sırdaşlarıdırlar. Olağanüstü derecede keskin dişleriyle tuğla, ahşap ya da kurşunu kemirebilir; bunun yanında koca bir fili takıldığı ağlardan cesurca kurtarabilirler. Diğer memelilerin, yırtıcı kuşların ya da sürüngenlerin bitmek tükenmek bilmeyen saldırılarına direnerek hayatta kalmanın ve yaşamı sürdürmenin en şaşırtıcı örneklerini sergileyebilir; meraklı ve sosyal olmaya, uyumla bir arada yaşamaya dair türlü dersler öğretebilirler fareler.

They are the carriers of disease and death, the greedy commensal and incorrigible marauders of food in our cellars. The uninvited lodgers of attics, basements, sewers, and alleys. They are like thoughts in flight, prowling around the labyrinths of our minds; like uncanny shadows that follow us discreetly. Our fugitive neighbours aboard ships, the confidants of our drawers that we dare not show anyone. Equipped with an incredibly sharp set of teeth, they can gnaw at bricks, wood, or lead; add a dash of courage, and they can even set free an elephant trapped in a net. They possess the most astonishing means of survival, resisting bravely the relentless attacks of mammals, birds and reptiles. Mice can be very intuitive when it comes to curiosity and coexisting in harmony.

Fare, Porselen, 18 K Gold Luster Dekorlu, 31 x 22 cm, 2021
Mouse, Porcelain, 18 K Gold Luster Decorated, 31 x 22 cm 2021

Antik Mısır'ın tanrıçalarından biridir kurbağa kafalı Heket. Dünyaya gelmeden önce ilk karşılaştığımız sular anne rahmindekilerse; Heket bu sulardaki ilk oluşumlardan, yaşama katılmaktan ve yeni hayatlardan sorumludur. Başını sudan çıkarıp karaya doğru zıplarken iki yaşamlılar, karanlığın ağır örtüsünü yırtarcasına çok sesli korolarına başlarlar. Yaşamın bereketinin hem suda hem de karada devam etmesini sanki coşkulu şarkılarla kutlarlar. İçlerinde bir tür vardır ki yaşadığı yere kış soğukları geldi mi kendini bir "ölü" gibi dondurur; baharın gelişiyle çözülüp tekrar hayata karışır.

The frog-headed Heqet is one of the fertility goddesses of ancient Egypt. Our first encounter with water is in the mother's womb and Heqet is associated with the flooding of the Nile, the germination of crops and the final stages of birth. Popping their heads out of the water and leaping onto land, the amphibians begin their polyphonic chorus, ripping apart the heavy veil of darkness, seemingly celebrating life in water and on land with exuberant songs. There is a unique frog species that literally freezes during the winter; only to come back to life with the arrival of spring.

Kurbağa, Porselen, 18 K Gold Luster Dekorlu, 20 cm x 21 cm, 2021
Frog, Porcelain, 18 K Gold Luster Decorated, 20 cm x 21 cm, 2021

Yer üstünden yer altına, varoluştan yok oluşa, aydınlıktan karanlığa, deliklerden aşağıya; aralarda, geçitlerde ve eşiklerde rastlarsınız onlara. Hızlıca belirip gözden kaybolurlar söz verdiği randevulara yetişemeyenlere has telaşla. Uzun zamandır çakallara ve kurtlara, yılanlara ve kartallara, bir de insanlara yem olsalar da; aynı telaşla çoğalırlar yeryüzünün hemen her kıtasında. Acayip ve tuhaf olanın rolünü kaptıkları masallarda çıkarlar sonra ortaya. Derler ki 18.yy'da bir Çin hanedanının elbisesindeki işlemede, ayın üzerindeki hayat ağacının yanında oturan bir beyaz tavşan varmış. Ay ışığında yıkanırken elindeki kadehten ölümsüzlük iksirini yudumlar; insanlara hayata gelmenin ve getirmenin, üretmenin ve yenilenmenin sırrını fısıldarmış.

From above ground to down below, from existence to extinction, from light to dark, down holes; they are found in crevices, passages and thresholds. Timid and restless, dashing about as if late for an appointment. Though they have long been prey to jackals and wolves, snakes, eagles, and humans; they reproduce with the same haste in almost every corner of the earth. They then appear in fairy tales in the role of the weird and strange. Apparently, a little white rabbit sitting next to the tree of life on the moon had been embroidered on the dress of an 18th century Chinese royalty. Legend has it that, bathing in moonlight, rabbits sip the elixir of immortality from a goblet while whispering the secrets of life, production and renewal in people's ears.

Tavşan, Porselen, 18 K Gold Luster Dekorlu, 35 x 44 cm, 2021
Rabbit, Porcelain, 18 K Gold Luster Decorated, 35 x 44 cm, 2021

Sadık Arı

Bataklıklarda acı yoncalar sürgün verdiğinde, üçlü yapraklarının arasında bulunan dikine büyüyen somaklarında, üzeri tüylü bir buğu ile kaplı yıldız şeklinde çiçekler açmaya başlar. Bu saçaklı çiçekler mucizevi birer sanat eseri gibidir. Zarafet içinde açılan her tomurcuk dantelden daha ince, püsküllü taç yapraklarını sergiler. Ancak bu güzelliği algılamak için büyüteç gerekir. Çünkü gözlerimizin hükmünden gizlenen bir güzelliktir bu. Oysa bu acı yoncalar şimdiye dek kimbilir kaç kez çiçeklenip solmuş, ama kimse de ayırdına varıp ne kadar sevilesi olduğunu anlamadan, güzelliğini selamlamadan solup gitmişlerdir. Evren duyularımızın keskinleşmesini sabırla bekleyen büyülü şeylerle doludur. *

In the marshes the buckbean has lifted its feathery mist of flower spikes above the bed of trefoil leaves. The fimbriated flowers are a miracle of workmanship and every blossom exhibits an exquisite disorder of ragged petals finer than lace. But one needs a lens to judge their beauty: it lies hidden from the power of your eyes, and menyanthes must have bloomed and passed a million times before there came any to perceive and salute their loveliness. The universe is full of magical things patiently waiting for our wits to grow sharper.*

Eden Phillpots, A Shadow Passes, 1918

Eden Philpotts, A Shadow Passes, 1918

Pillage, Kâğıt Üzerine Mürekkep, 67 x 91 cm, 2014 / *Pillage*, Ink on Paper, 67 x 91 cm, 2014

İsimsiz, Kâğıt Üzerine Mürekkep, 67 x 91 cm, 2018 / *Untitled*, Ink on Paper, 67 x 91 cm, 2018

İsimsiz, Kâğıt Üzerine Mürekkep, 25,5 x 60,5 cm, 2021 / *Untitled*, Ink on Paper, 25,5 x 60,5 cm, 2021

Sadık Arı, bilimsel illüstrasyonların bakış açısını benimseyen üretiminde insan eylemlerini anlamak için doğaya bakarken, insanın var olurken diğer canlılara galip gelme iştahının yol açtığı talanla ilgileniyor. Arı'nın sergide yer alan detaylı desenlerinde, insanın vahşi olanı tanımlama arayışına ve ona karşı verdiği ehlileştirme çabasına direnen bir düşüncenin izlerini sürüyoruz.

Detaylı seramik çalışmalarıyla bilinen **Melis Buyruk**; bitki, hayvan ve insanı ters yüz olmuş bir hiyerarşide bir araya getirdiği yapıtlarında, birbirini tekrar eden dokular ve biçimlerle yeni yaşam alanları yaratıyor. Sergide yer alan tavşan, fare ve kurbağa heykellerindeki gerçekçi ama bir yönüyle de illüzyonist estetik, gerçeküstü bir dünyaya bağlantılar açıyor. İzleyiciyi tanıdığı, hep gözünün önünde olan üç canlıya dair ön kabullerini ve kültürel çağrışımlarını yeniden düşünmeye sevk ediyor.

Adopting a perspective reminiscent of scientific illustrations, **Sadık Arı** looks at nature to understand human behaviour while exposing the plunder caused by mankind's ravenous appetite to prevail over anything else that lives. Arı's elaborate drawings on display at the exhibition embarks on a journey in the footsteps of ideas that resist man's urge to define the wild and domesticate it.

Known for her intricate ceramic work, **Melis Buyruk** creates new living spaces with repetitive textures and forms in her creations that merge plants, animals and humans in a reverse hierarchy. The realistic but somewhat illusory aesthetics in the rabbit, mouse and frog sculptures in the exhibition open the doors to a surreal world. It encourages the audience to reconsider their presuppositions and cultural associations about three living things they are familiar with.

Ahmet Duru doğanın makro ve mikro manzaralarını farklı ifade biçimleriyle sunarken, üretiminde çoğunlukla doğada yaptığı uzun yürüyüşlerden ve gözlemlerden yararlanıyor. Duru'nun sergideki işlerinde doğanın kendine has takviminin ve mevsim döngülerinin izlerini sürerken, bitkilerin varlıklarını sürdürebilmek için geliştirdikleri yöntemler hakkında düşünmeye başlıyoruz.

Ahmet Duru takes long walks in nature to make observations and uses different forms of expression to deliver vivid macro and micro landscapes of nature. The traces of nature's unique calendar and seasonal cycles can be noticed in the artist's work on exhibition; making us think deeper on the methods plants have developed to survive.

Dünyanın çeşitli yerlerinde konuk sanatçı olarak davet edildiği bilim laboratuvarlarında yaşamı değişik organizmalar üzerinden farklı ölçeklerde inceleme fırsatı bulan **Ayşe Gül Süter**, yapıtlarında bilimsel verileri yeni medya teknolojileri ve geleneksel sanat teknikleriyle birleştiriyor. Hareket, ışık, zaman ve mekan arasında başlattığı diyaloglar, yeni formlara ve duyusal deneyim alanlarına dönüşüyor. Süter'in sergideki yapıtları, güneş ışığını temel alan bir cam enstalasyonu; mekan, ışık yansımaları ve izleyici arasında bir diyalog başlatan ayna heykeller; ve insan hücrelerine dair kuş bakışı bir videodan oluşuyor.

Ayşe Gül Süter has examined life at different scales in different organisms in science laboratories where she was invited as a guest artist in various parts of the world. Her work combines scientific data with new media technologies and traditional art techniques. The dialogues she facilitates between movement, light, time and space transform into new forms and new realms of sensory experiences. Süter's work in the exhibition are a glass installation based on sunlight; mirror sculptures that communicate with space, light reflections and the audience; and a video on the aerial view of human cells.

Ali İbrahim Öcal üretim sürecinde resim, fotoğraf, heykel, yerleştirme, video ve doğa kökenli nesneler gibi farklı mecraları bir arada kullanarak disiplinlerarası bir örgüde ilerleyen; filizlenme, büyüme, yok olma, tekrar doğma gibi çok katmanlı kavramların görünür olduğu imgesel evrenler oluşturur. Öcal'ın son dönem üretimlerine hakim olan, eserin izleyicide bıraktığı duygu hallerini test etme isteği, sergideki yapıtlarında da görünür oluyor. Öcal'a ayrılan odada, 6-8 haziran 2021 tarihleri arasında gerçekleştirdiği, bir heykel ya da yerleştirme olmaktan çok bir performansın çıktısı olarak tanımladığı, tamamı inşaat ana yapı malzemesinden oluşan ve zihnindeki manzarayı model olarak kullandığı bir dağ imgesi ve 2017'de geri dönüştürülmüş yağlı boyadan ürettiği bir peyzaj resmi birlikte yer alıyor. Bulunduğu noktanın koordinatlarından ismini alan 41°03'08.6''N, 28°59'27.6''E, İlk bakışta retinada bir "yığın" olarak algılanabilecekken; sonrasında ormanları, uçurumları, rüzgarları, ışığı ve sel izleriyle bir dağ sırasına dönüşüyor.

Ali İbrahim Öcal's creative output is the result of an interdisciplinary network; a combination of media such as painting, photography, sculpture, installation, video and natural objects to create imaginary universes in which multi-layered concepts such as sprouting, growth, extinction, and rebirth come to the fore. Öcal's desire to test the emotional impact of his art on the audience is felt strongly in his recent work and the same can be said for his work featured in this exhibition. The room reserved for Öcal contains a mountain image -a piece he describes as a performance rather than a sculpture or installation that he did between 6-8 June 2021. Here, he uses basic construction material to model the landscape in his mind. This is accompanied by a landscape painting he made from recycled oil paints in 2017. Titled after the coordinates of its location - 41°03'08.6''N, 28°59'27.6''E – the painting might initially be perceived as a pile but given time, it transforms into a mountain range with its forests, cliffs, gusts, light and traces of erosion.

Dikine Ongoing Project, video çalışmalarının mekana özgü hareket araştırmalarıyla eş zamanlı yürütüldüğü üretim pratiğinde süreksizlik, göçerlik, geçicilik kavramlarına odaklanıyor. Bedeni mimari bir özne olarak ele alarak, dikte edilen bellek alanlarından çıkma güdüsü ile yola çıkıyorlar.

Dikine Ongoing Project'in Umut Sevgül ve Barbaros Kayan tarafından gerçekleştirilen 'Şey ve Tekrar' isimli mekana özgü uzun süreli performans ve video yerleştirmesinin ilk bölümü eski tarihli gazeteleri dönüştürerek, bir tanesi bir avuca sığabilecek boyuttaki kürelerle üretilen tesbihin mekana yerleştirilmesi ile başlar. Tekrarları birbirine bağlayanın ne olduğu sorusu ile yola çıkarak hareketin mekan ve madde ile diyaloğunun dolaysız yörüngesinde, omurganın belleğinden geçen bilginin izini sürer. Sergi mekanının karşılıklı iki odasında dağılımı gerçekleşen hammadde ve malzemeler ile kürelerin üretimi süregiderken gazeteler ile yapılan yazılamalar ziyaretçi/katılımcıyı kendi eylemini seçmeye çağırır. Mekan ve malzeme ile karşılaşmaların izdüşümleri ortak bellek alanını oluşturur.

İkinci bölümde, 30 gün süren canlı performansın ardından, interaktif video yerleştirme mekanda oluşturduğu yeni katman ile süre ve bellek kavramlarının okumalarını sürdürür. Kurgulanan görüntü döngüsünde tekrar ederken mekan katılımcının eylemiyle dönüşmeye devam eder. Belirli günlerde dış mekandan yapılan canlı bağlantı ile kürelerle buluşan eş zamanlı görüntüde performansçı mekan ve ziyaretçi/katılımcıyla etkileşiminde gerçek / hiper-gerçek mekanları haritalandırır.

In their production practice, where video work is implemented simultaneously with space-specific motion studies, **Dikine Ongoing Project** focuses on the concepts of discontinuity, nomadism, and temporality. By seeing the body as an architectural subject, the artists set out with the urge to abandon the domain of dictated memory.

The first part of Dikine Ongoing Project's long-term performance and video installation titled 'Object and Repetition' by Umut Sevgül and Barbaros Kayan begins by transforming old newspapers into fist-sized spheres to form a rosary that is installed inside the space. Starting with the question 'what connects repetitions?', it traces the information passing through the memory of the spine in the direct trajectory of the dialogue movement strikes with space and matter. While the production of the spheres continues with materials in two opposite rooms in the exhibition space, the titlings made from newspapers invite the visitor/participant to choose their own course of action. The projections of the encounters with space and material constitute the common memory area.

In the second part subsequent to the 30-day live performance, the interactive video installation continues the reading of the concepts of time and memory with this new layer created in the space. While the constructed image repeats in its own cycle, space continues to transform with the actions of the participant. The performer maps out real/hyper-real spaces in interaction with the space and the visitor/participant in the simultaneous image that meets the spheres with the remote live connection made on certain days.

Küratör: Sezgi Abalı

Sergi Koordinatörü: Bahar Güneş

Katalog Sunum Yazısı: Murat Alat

İletişim Koordinatörü: Hazal Paftalı

Sergi Tasarım ve Kurulum: Tetrazon

Grafik Tasarımı: Busy İstanbul

Poster İllüstrasyon: Hande Koçhan

Fotoğraf ve Video Belgeleme: Orhan Cem Çetin

Basın İletişim: Flint Culture

Lojistik: Fiksatif

İdari İşler: Tuğba Turan

Sergi Sorumlusu: Ahmet Çağrı Karadeniz

Çeviri: Selçuk Somersan

Medya İşbirliği: Artfulliving

Curator: Sezgi Abalı

Exhibition Coordinator: Bahar Güneş

Catalogue Preface : Murat Alat

Communications: Hazal Paftalı

Exhibition Design and Execution: Tetrazon

Graphic Design: Busy İstanbul

Poster Illustration: Hande Koçhan

Photography and Video Documentation: Orhan Cem Çetin

Press Relations: Flint Culture

Logistics: Fiksatif

Administrative Management: Tuğba Turan

Exhibition Steward: Ahmet Çağrı Karadeniz

Translations: Selçuk Somersan

Media Partner: Artfulliving

Sabırla Bekleyen Hüzünlü Şeyler
10 HAZİRAN
25 KASIM 2021
Ahmet Oduru
Ali İbrahim Öcal
KALYON
KÜLTÜR
KALYON
KÜLTÜR
Sabırla
Bekleyen

Sabırla Bekleyen
Büyülü Şeyler
10 HAZİRAN — 25 KASIM 2021
Ahmet Duru · Ali İbrahim Öcal · Ayşe Gül Süter · Dikine Ongoing Project (Barbaros Kayan & Umut Sevgül) · Melis Buyruk · Sadık Arı
@kalyonkultur | kalyonkultur.org
Küratör: Sezgi Abalı · Sergi Koordinatörü: Bahar Güneş

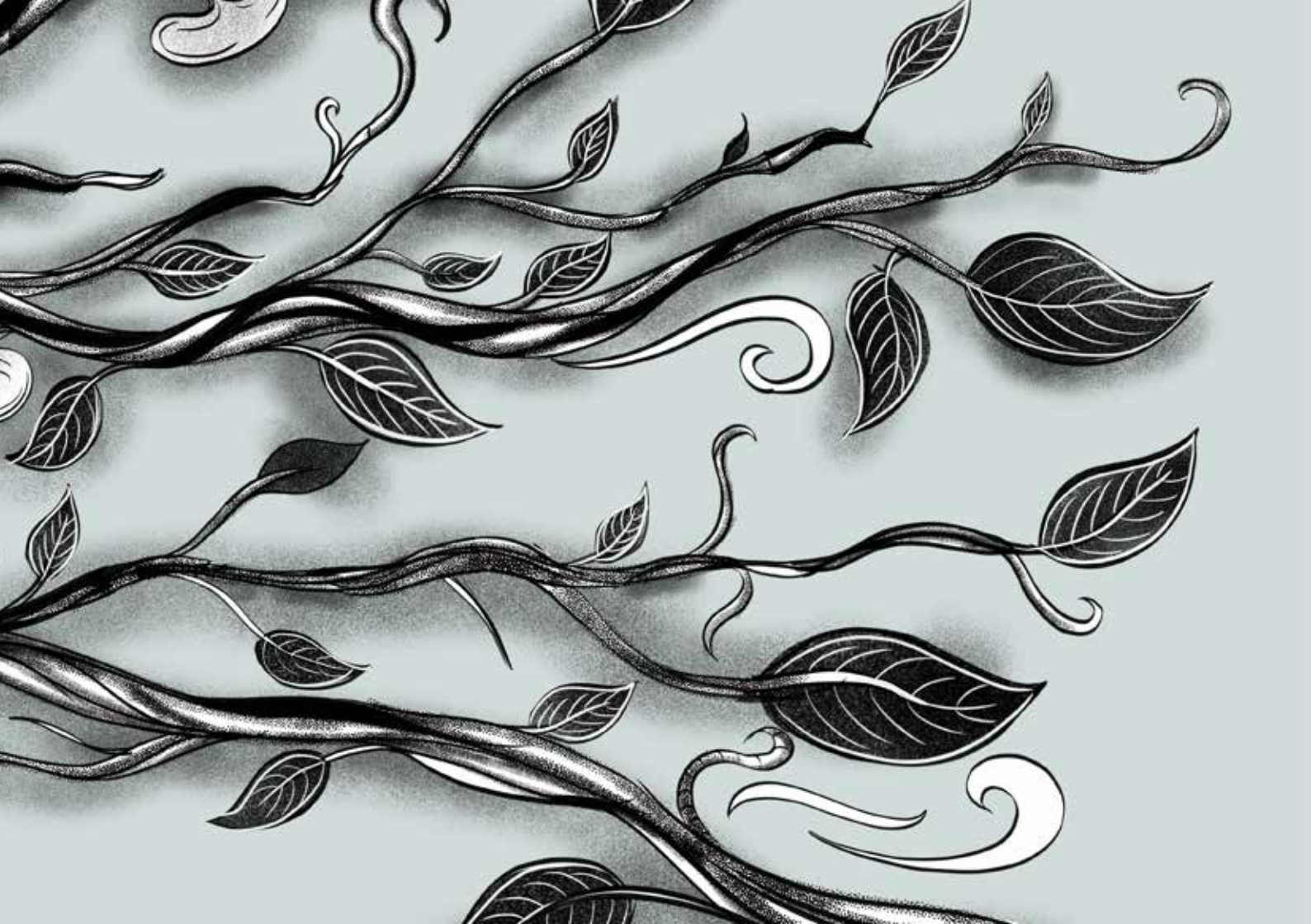

kalyonkultur kalyonkultur.org

Meşrutiyet Mahallesi, Rumeli Caddesi,
Taş Konak 6B 34363 Şişli/İstanbul